

Odette Faen van de Tudor Rose

„Klanten moeten zich hier thuisvoelen”

Odette Faen is 61 en komt uit Wemmel. Ze is al 29 jaar lang de uitbaatster van de populaire brasserie-restaurant en tea-room Tudor Rose, gelegen op de hoek van de Kapellestraat en de Jozef II-straat. Iedereen kent haar als „Odette van 't hoekje”. Deze werklustige dame kent het klappen van de zweep, beter dan wie ook. In de loop van drie decennia heeft ze haar zaak aangepast, uitgebreid en opgebouwd tot een gezellige ontmoetingsplaats met naam en faam. In de Tudor Rose voel je het hart van Oostende kloppen.

— Stel je even voor ?

— Odette : „Ik ben opgegroeid als wees in Wemmel en heb gestudeerd tot ik 16 was. Ik wilde verpleegster worden maar dat kon niet. Daarom begon ik te werken als opvoedster in het Zee-preventorium in De Haan. Toen kon dat nog zonder diploma. Drie jaar lang heb ik me ingezet voor de kinderen die daar verbleven. Daarna ben ik overgestapt naar de horeca, in de Lilitan, een hotel-brasserie langs de Koninklijke Baan. Na zes jaar kende ik de stiel door en door. Door een verkeersongeval moest ik een tijdje stoppen met werken. Na mijn revalidatie kwam ik naar Oostende. Ik werkte enkele maanden in een tea-room in de Kapellestraat en stapte dan over naar restaurant Belgica bij Jacky op de Visserskaai. Daar heb ik een goede drie jaar gewerkt. In die periode leerde ik mijn man kennen, Albert Maccarini. Ik kon hem ik 1971 overtuigen om hotel-brasserie en tea-room Tudor Rose over te nemen.”

— Hoe is de zaak geëvolueerd ?

— Odette : „In het begin hebben we de zaak verdergezet als hotel-restaurant en brasserie. Het was een zware opdracht want de zaak was verwaarloosd. We hebben het interieur wat opgesmukt en na enkele jaren hard werken, met aandacht voor kwaliteit en service, hebben we een vast cliënteel kunnen opbouwen. De zaak, die haar prachtige ligging mee heeft, draaide weer op volle toeren. In de jaren 70 hebben we de renovatie van de Kapellestraat meegemaakt. De zaak bleef tijdens de werken gemakkelijk bereikbaar en veel hinder hebben we er niet van ondervonden. In september 1980 verongelukte mijn man in Middelkerke. Eerst heb dacht ik eraan om de zaak over te laten, maar ik was zo fier op ons werk en ik voelde me te jong om niets meer te doen. Ik ben ervoor gegaan en na zes jaar kon ik het gelijkvloers openen als een groot restaurant en tea-room, gespecialiseerd, enerzijds in verse visschotels, anderzijds in appelbeignets. Ik wilde de hotelkamers dolgraag onder handen nemen, maar het was te duur ze aan te passen. In de plaats daarvan werd de eerste verdieping omgevormd tot een mooie zaal, die kan gebruikt worden als uitbreiding van het restaurant en de tea-room. Daarnaast is de ruimte ook zeer geschikt voor vergaderingen en banketten. Mijn laatste droom is een gesloten terras aan de kant van de Jozef 2-straat. Die droom zal binnenkort werkelijkheid worden.”

„Ik ben fier op wat ik hier in de zaak gepresteerd heb.” (Foto FRO)

— Hoe ziet een dag eruit voor jou ?

— Odette : „Samen met mijn ploeg die bestaat uit zes mannen en een meisje achter de bar klopf ik soms lange dagen. Ik woon boven de zaak en sta elke dag 7 u.30 op. De zaak gaat, dankzij mijn goed personeel, open om 8 u. en dan kunnen de klanten hier terecht voor een lekker ontbijt. Dat zijn vooral mensen van het onderwijs of personeel van de winkels uit het centrum, maar ook toeristen. Na het ontbijt ga ik met mijn twee honden Brian en Rani een half uurtje wandelen in 't Bosje. Ik ben terug tegen 9 u. om alles in goede banen te leiden. De chef-kok, Rudi, werkt hier al 23 jaar en dat vind ik persoonlijk een record.

In de loop van de voormiddag komen de mensen een koffie of een biertje drinken. Er liggen twee kranten ter beschikking. Er zijn veel *habitués*. Over de middag kunnen de klanten à la carte eten, maar er is ook een dagschotel. We zijn gespecialiseerd in verse vis. 's Namiddags komt er een ander vast cliënteel voor de tea-room. Als de winkels om 18 u. sluiten hebben wij ook minder werk. We sluiten omstreeks 20.30 u. Vroeger konden we langer openblijven maar nu gebeurt dat slechts bij uitzondering. Tot voor kort hadden we geen sluitingsdag, maar onlangs heb ik besloten om de woensdag een dagje vrijaf te nemen.”

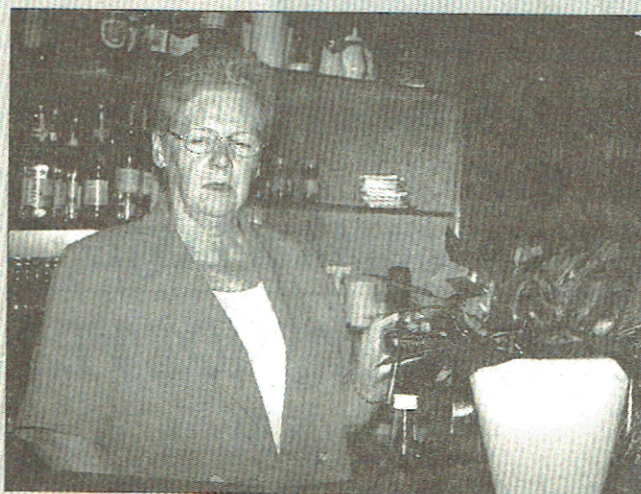
— Wat is er meer in je leven dan de Tudor Rose ?

— Odette : „Mijn werk is mijn hobby. Ik maak er een erezaak van dat alles netjes en aangenaam is voor de klanten. Iedereen moet zich hier thuis voelen. Kwaliteit en service staan hoog in ons vaandel. De hele ploeg is erop getraind om vriendelijk te zijn. Ik fier op wat ik hier in de zaak gepresteerd heb en nog dagelijks doe.

Ik hou ook van de natuur, vooral van mijn honden. Onlangs heb ik in de zaak ook een terrarium met giftige kikkers laten installeren. Dat heeft veel bekijks van de klanten en voor mij is het een bijkomende televisie. Ik hou ervan om regelmatig de duinen in te trekken voor een gezonde wandeling. De zee en de gezonde lucht doen me goed. Ik ben ook een voetbalfan, als er voetbal is op TV, dan probeer ik dat wel te volgen. Vroeger was ik supporter van Standard Luik en ik heb hier ook nog voetbalploegen gesponsord.

Wij hebben vaste klanten van uit heel België, die zich thuisvoelen in de Tudor Rose. Mijn werk en mijn contact met de klanten houden me jong. Aan verlof heb ik geen behoefte. Mijn dochter en mijn kleinzoon, mijn werk, mijn honden, mijn gezellige wandelingen in de duinen, daar leef ik voor. Mijn gezondheid is nog altijd prima en ik zit nog vol met plannen. Ik hoop het nog minstens vijf jaar vol te houden en dan zien we wel wat er gebeurt.”

(FRO)

„Mijn werk dat is mijn hobby, daar leef ik voor”, zegt Odette Faen overtuigd. (Foto FRO)